

ПАСХАЛЬНЕ ПОСЛАННЯ

**Предстоятеля Української Православної Церкви
Блаженнішого Митрополита Київського і всієї України**

ОНУФРІЯ

**архіпастирям, пастирям, чернецтву і всім вірним чадам
Української Православної Церкви**

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Всіх Вас, всечесні архіпастирі і пастирі, боголюбиві інокі та інокіні, дорогі брати і сестри — улюблені чада нашої Святої Української Православної Церкви, сердечно поздоровляю з найбільшим нашим християнським Празником — з Празником Світлого Воскресіння Господа Бога і Спасителя нашого Ісуса Христа.

Воскресіння Христове стало тріумфом, завершуючим спасительний подвиг втіленого Сина Божого. У Воскресінні Христовому звершилося те, заради чого прийшов на землю Бог: спустошене пекло і відібрана влада у диявола і сила у смерті. У Воскресінні Христовому для людини відкрилися двері солодкого і прекрасного Раю, для якого людина була створена Богом, в якому людина колись перебувала, але який людина загубила — через неправду, яку людина прийняла в свою душу і яка спотворила внутрішній світ людини і зробила людину неспроможною жити в Раю.

Самими щасливими у Воскресінні Христовому стали наші прабатьки Адам і Єва, бо вони колись особисто вкусили солодощі райського блаженства, а потім загубили його. Скорбота про втрачений Рай, яка багато тисячоліть пригнічувала наших Прабатьків, була глибшою і важчою від скорботи всіх земнородних, які бачили загублений Рай тільки очима своєї віри. Тому, хоча у Воскресінні Христовому зраділо і звеселилось усе Боже творіння (Канон Св. Пасхи, п. 9), але неможливо виміряти межі радості наших Прабатьків, які вкусили колись райського життя не вірою свого серця, а живим досвідом свого особистого життя.

У ті трагічні дні, коли, після Свого розп'яття руками беззаконних (Діян. 2.23), Спаситель перебував «во гробі плотски, во аде же с душею, яко Бог» (тропар часів Пасхи), важкі думки і почуття наповнили серця тих Послідовників Христових, які були очевидцями того, що звершилось на Голгофі з їх улюбленим Учителем і Господом (Ін. 13.13). Але скоро їх смуток перетворився на радість. Спочатку Ангел сказав Жонам-Мироносицям, які прийшли до гробу Спасителя: «Ви шукаєте Ісуса розп'ятого? Його немає тут — Він воскрес!» (Мф. 28.5–6). Мироносиці сповістили про це Апостолам, а потім Сам воскреслий Спаситель багато разів з'являвся Своїм Послідовникам і Учням, розмовляв з ними і показував їм «руки і ноги і ребра Свої» (Ін. 20.20) як свідчення того, що страждання і смерть Спасителя на Голгофі завершилися світлим і славним Його Воскресінням.

Звістка про Воскресіння Христове, як світла блискавка, облетіла спочатку Іудею, потім сусідні країни, а після — весь світ. Віра у Христа розп'ятого і воскреслого давала людям сили перемагати зло і духовно вдосконалюватися. Віра у воскреслого Христа відкрила людям можливість знайти Істину, ту вічну Божественну Істину, яка робила і робить людей вільними і щасливими у повному і справжньому змісті цих слів. Христос подарував людям можливість ще тут, на землі, під час цього короткотривалого життя, особисто зустріти Його як вічного Бога, реально прийняти Його в свою душу і насолоджуватися спілкуванням із Ним, як колись Адам насолоджувався спілкуванням з Богом в Раю. Ця таємнича зустріч з Христом у різних людей звершувалася по-різному. Одні зустрічали Христа в юному віці, — як ті діти, які колись супроводжували Христа як Переможця смерті і взивали Йому: «Осанна», коли Він славно входив до Ієрусалима. Другі зустріли Спасителя уже в зрілому віці, як, наприклад, Апостоли, Жони-Мироносиці та інші Учні, які супроводжували Спасителя під час Його земного спасительного служіння. Інші ж, і це переважна більшість людей, зустріли Христа наприкінці свого земного життя, як це було у Симеона Богоприїмця і у благорозумного Розбійника.

А чи відбулася таємнича зустріч з воскреслим Христом у нас? Чи прийняли ми Христа у своє серце? На це запитання кожен із нас відповісти може тільки сам за себе. Якщо в душі людини палає вогонь любові до Бога і до ближнього, якщо людина в душі своїй примирилася зі своєю совістю і совість їй ні в чому не докоряє, — це означає, що людина зустріла Христа, і Христос Господь, разом з Небесним Отцем, створив у серці цієї людини для Себе обитель (Ін. 14.23).

А що робити нам, хто ще не удостоївся честі особисто зустріти Христа? Нам треба прикладати більше зусиль і старанності для того, щоб стверджувати своє життя на заповідях Христових. Чим глибше заповіді Христові проникають в життя людини, тим більше шансів у неї особисто зустріти Христа, вмістити Його в своє серце і, в міру своєї моральної чистоти, ще за свого земного життя насолоджуватись благами майбутнього

віку.

Чим більше серед нас буде таких людей, які через своє благочестиве життя удостоїлись честі особисто зустрітися з Христом, тим більше серед нас буде миротворців, які своїм словом і навіть просто своєю присутністю будуть вносити в наше неспокійне і збентежене людське суспільство жадану прохолоду Божественного миру.

З такими роздумами і почуттями ми зустрічаємо празник Преславного Христового Воскресіння, і, смиренно дякуючи своєму Спасителеві за священний дар вічного життя, ми молимося, щоби Спаситель наш і Господь Ісус Христос благословив нашу Українську землю і наш народ, щоби Господь умиротворив усіх нас і навчив, як нам об'єднатися навколо Істини, Якою являється Сам Христос (Ін. 14.6), щоби ми, об'єднані один з одним союзом Божественної любові, успішно долали труднощі і складнощі, якими наповнене земне життя людини.

Ще раз сердечно поздоровляю усіх Вас, дорогі брати і сестри, зі світлим празником Преславного Христового Воскресіння, з Великим Днем Христової Пасхи. В ім'я цієї великої Перемоги Життя над смертю, обіймемо один одного, простімо один одному і всі разом — єдиними устами і єдиним серцем — заспіваймо священний Гімн переможного Христового Воскресіння: «Христос воскрес из мертвых, смертию смерть поправ, и сущим во гробех живот даровав». Амінь.

Воістину Христос Воскрес!

Смирений

**+ОНУФРІЙ,
Митрополит Київський і всієї України,
Предстоятель Української Православної Церкви**

**Пасха Христова
2016 р.
[м. Київ](#)**